

Saeima ir pieņēmusi un Valsts prezidents izsludina šādu likumu:

Par Eiropas Padomes Krimināltiesību pretkorupcijas konvenciju

1.pants. Eiropas Padomes Krimināltiesību pretkorupcijas konvencija (turpmāk – Konvencija) ar šo likumu tiek pieņemta un apstiprināta.

2.pants. Saskaņā ar Konvencijas 17.panta otro daļu jēdziens "pilsonis" Konvencijas izpratnē attiecas uz Latvijas pilsoņiem, kā arī nepilsoņiem, kas ir likuma "Par to bijušās PSRS pilsoņu statusu, kuriem nav Latvijas vai citas valsts pilsonības" subjekti.

3.pants. Saskaņā ar Konvencijas 37.panta trešo daļu Latvijas Republika katrā konkrētā gadījumā ir tiesīga izlemt jautājumu par savstarpējo tiesisko palīdzību politiska noziedzīga nodarījuma gadījumā.

4.pants. Saskaņā ar Konvencijas 29.panta pirmo daļu Konvencijā paredzētajai starptautiskajai sadarbībai Latvijas Republikas pilnvarotās institūcijas, par kurām Ārlietu ministrija paziņo Eiropas Padomes ģenerālsekretāram, ir:

- 1) Iekšlietu ministrija – pirmstiesas izmeklēšanas stadijā līdz kriminālvajāšanas uzsākšanai;
- 2) Ģenerālprokuratūra – pirmstiesas izmeklēšanas stadijā līdz lietas nosūtīšanai uz tiesu;
- 3) Tieslietu ministrija – iztiesāšanas stadijā.

5.pants. Likums stājas spēkā tā izsludināšanas dienā. Līdz ar likumu ir izsludināma Konvencija angļu valodā un tās tulkojums latviešu valodā.

6.pants. Konvencija stājas spēkā tās 32.pantā noteiktajā laikā un kārtībā, un Ārlietu ministrija par to paziņo laikrakstā "Latvijas Vēstnesis".

Likums Saeimā pieņemts 2000.gada 7.decembrī.

Valsts prezidente
Rīgā 2000.gada 20.decembrī

V.Vīķe-Freiberga

Criminal Law Convention On Corruption

Preamble

The member States of the Council of Europe, and the other States having participated in the elaboration of this Convention,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Recognising the value of fostering co-operation with the other States signatories to this Convention;

Convinced of the need to pursue, as a matter of priority, a common criminal policy aimed at the protection of society against corruption, including the adoption of appropriate legislation and preventive measures;

Emphasising that corruption threatens the rule of law, democracy and human rights, undermines good governance, fairness and social justice, distorts competition, hinders economic development, and endangers the stability of democratic institutions and the moral foundations of society;

Believing that an effective fight against corruption requires increased, rapid and well-functioning international co-operation in criminal matters;

Welcoming recent developments which further advance international understanding and co-operation in combating corruption, including actions of the United Nations, the World Bank, the International Monetary Fund, the World Trade Organisation, the Organisation of American States, the OECD and the European Union;

Having regard to the Programme of Action against Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe in November 1996, following the recommendations of the 19th Conference of European Ministers of Justice (Valletta, 1994);

Recalling in this respect the importance of the participation of non-member States in the Council of Europe's activities against corruption and welcoming their valuable contribution to the implementation of the Programme of Action against Corruption;

Further recalling that Resolution N° 1 adopted by the European Ministers of Justice at their 21st Conference (Prague, 1997) recommended the speedy implementation of the Programme of Action against Corruption, and called, in particular, for the early adoption of a criminal law Convention providing for the co-ordinated incrimination of corruption offences, enhanced co-operation for the prosecution of such offences as well as an effective follow-up mechanism open to member States and non-member States on an equal footing;

Bearing in mind that the Heads of State and Government of the Council of Europe decided, on the occasion of their Second Summit held in Strasbourg on 10 and 11 October 1997, to seek common responses to the challenges posed by the growth in corruption and adopted an Action Plan which, in order to promote co-operation in the fight against corruption, including its links with organised crime and money laundering, instructed the Committee of Ministers, *inter alia*, to secure the rapid completion of international legal instruments pursuant to the Programme of Action against Corruption;

Considering moreover that Resolution (97) 24 on the 20 Guiding Principles for the Fight against Corruption, adopted on 6 November 1997 by the Committee of Ministers at its 101st Session, stresses the need rapidly to complete the elaboration of international legal instruments pursuant to the Programme of Action against Corruption,

In view of the adoption by the Committee of Ministers, at its 102nd Session on 4 May 1998, of Resolution (98) 7 authorising the partial and enlarged Agreement establishing the "Group of States against Corruption — GRECO", which aims at improving the capacity of its members to fight corruption by following up compliance with their undertakings in this field,

Have agreed as follows:

Chapter I

USE OF TERMS

Article 1 — Use of terms

For the purposes of this Convention:

a. "public official" shall be understood by reference to the definition "official", "public officer", "mayor", "minister" or "judge" in the national law of the State in which the person in question performs that function and as applied in its criminal law:

b. the term "judge" referred to in sub-paragraph a above shall include prosecutors and holders of judicial offices;

c. in the case of proceedings involving a public official of another state, the prosecuting State may apply the definition of public official only insofar as that definition is compatible with its national law;

d. "legal person" shall mean any entity having such status under the applicable national law, except for States or other public bodies in the exercise of State authority and for public international organisations".

Chapter II

MEASURES TO BE TAKEN

AT NATIONAL LEVEL

Article 2 — Active bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the promising, offering or giving by any person, directly or indirectly, of any undue advantage to any of its public officials, for himself or herself or for anyone else, for him or her to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions.

Article 3 — Passive bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the request or receipt by any of its public officials, directly or indirectly, of any undue advantage, for himself or herself or for anyone else, or the acceptance

of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions.

**Article 4 – Bribery of members
of domestic public assemblies**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any person who is a member of any domestic public assembly exercising legislative or administrative powers.

**Article 5 – Bribery
of foreign public officials**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving a public official of any other State.

**Article 6 – Bribery of members
of foreign public assemblies**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any person who is a member of any public assembly exercising legislative or administrative powers in any other State.

**Article 7 – Active bribery
in the private sector**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally in the course of business activity, the promising, offering or giving, directly or indirectly, of any undue advantage to any persons who direct or work for, in any capacity, private sector entities, for themselves or for anyone else, for them to act, or refrain from acting, in breach of their duties.

**Article 8 – Passive bribery
in the private sector**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, in the course of business activity, the request or receipt, directly or indirectly, by any persons who direct or work for, in any capacity, private sector entities, of any undue advantage or the promise thereof for themselves or for anyone else, or the acceptance of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in breach of their duties.

**Article 9 – Bribery of officials
of international organisations**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any official or other contracted employee, within the meaning of the staff regulations, of any public international or supranational organisation or body of which the Party is a member, and any person, whether seconded or not, carrying out functions corresponding to those performed by such officials or agents.

**Article 10 – Bribery of members
of international parliamentary assemblies**

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Article 4 when involving any members of parliamentary assemblies of international or supranational organisations of which the Party is a member.

**Article 11 – Bribery of judges
and officials of international courts**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3 involving any holders of judicial office or officials of any international Court whose jurisdiction is accepted by the Party.

Article 12 – Trading in influence

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the promising, giving or offering, directly or indirectly, of any undue advantage to anyone who asserts or confirms that he or she is able to exert an improper influence over the decision-making of any person referred to in Articles 2, 4 to 6 and 9 to 11 in consideration thereof, whether the undue advantage is for himself or herself or for anyone else, as well as the request, receipt or the acceptance of the offer or the promise of such an advantage, in consideration of that influence, whether or not the influence is exerted or whether or not the supposed influence leads to the intended result.

**Article 13 – Money laundering
of proceeds from corruption offences**

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in the Council of Europe Convention No 141, Article 6, paragraphs 1 and 2, under the conditions referred to therein, when the predicate offence consists of any of the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 12 of this Convention, to the extent that the Party has not made a reservation to these offences or does not consider such offences as serious ones for the purpose of their money laundering legislation.

Article 14 – Account offences

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as offences liable to criminal or other sanctions under its domestic law the following acts or omissions, when committed intentionally, in order to commit, conceal or disguise the offences referred to in Articles 2 to 12, to the extent the Party has not made a reservation:

- a) creating or using an invoice or any other accounting document or record containing false or incomplete information;
- b) unlawfully omitting to make a record of a payment.

Article 15 – Participatory acts

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law aiding or abetting the

commission of any of the criminal offences established in accordance with this Convention.

Article 16 – Immunity

The provisions of this Convention shall be without prejudice to the provisions of any Treaty, Protocol or Statute, as well as their implementing texts, as regards the withdrawal of immunity.

Article 17 – Jurisdiction

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish jurisdiction over a criminal offence established in accordance with Articles 2 to 14 of this Convention where:

- a) the offence is committed in whole or in part in its territory;
- b) the offender is one of its nationals, one of its public officials, or a member of one of its domestic public assemblies;
- c) the offence involves one of its public officials or members of its domestic public assemblies or any person referred to in Articles 9 to 11 who is at the same time one of its nationals.

2. Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to apply or to apply only in specific cases or conditions the jurisdiction rules laid down in paragraphs 1 b) and c), of this Article or any part thereof.

3. If a Party has made use of the reservation possibility provided for in paragraph 2 of this Article, it shall adopt such measures as may be necessary to establish jurisdiction over a criminal offence established in accordance with this Convention, in cases where an alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to another Party. solely on the basis of his nationality, after a request for extradition.

4. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised by a Party in accordance with national law.

Article 18 – Corporate liability

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that legal persons can be held liable for the criminal offences of active bribery, trading in influence and money laundering established in accordance with this Convention, committed for their benefit by any natural person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person. based on:

- a power of representation of the legal person, or
- an authority to take decisions on behalf of the legal person, or
- an authority to exercise control within the legal person,

as well as for involvement of such a natural person as accessory or instigator in the above-mentioned offences .

2. Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Party shall take the necessary measures to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a natural person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of the criminal offences mentioned in paragraph 1 for the benefit of that legal person by a natural person under its authority.

3. Liability of a legal person under paragraphs 1 and 2 shall not exclude criminal proceedings against natural persons who are perpetrators, instigators of, or accessories to, the criminal offences mentioned in paragraph 1.

Article 19 – Sanctions and measures

1. Having regard to the serious nature of the criminal offences established in accordance with this Convention, each Party shall provide, in respect of those criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14, effective, proportionate and dissuasive sanctions and measures, including, when committed by natural persons, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.

2. Each Party shall ensure that legal persons held liable in accordance with Article 18 paragraphs 1 and 2, shall be subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

3. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate or otherwise deprive the instrumentalities and proceeds of criminal offences established in accordance with this Convention or property, the value of which corresponds to such proceeds.

Article 20 – Specialised authorities

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that persons or entities are specialised in the fight against corruption. They shall have the necessary independence in accordance with the fundamental principles of the legal system of the Party, in order for them to be able to carry out their functions effectively and free from any undue pressure. The Party shall ensure that the staff of such entities has adequate training and financial resources for their tasks.

Article 21 – Co-operation with and between national authorities

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that public authorities, as well as any public official co-operate, in accordance with national law, with those of its authorities responsible for investigating and prosecuting criminal offences:

a) by informing the latter authorities, on their own initiative, where there are reasonable grounds to believe that any of the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14 has been committed, or

b) by providing, upon request, to the latter authorities all necessary information.

Article 22 – Protection of collaborators of justice and witnesses

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to provide effective and appropriate protection for:

i. those who report the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14 or otherwise co-operate with the investigating or prosecuting authorities;

ii witnesses who give testimony concerning these offences.

**Article 23 – Measures to facilitate
the gathering of evidence
and the confiscation of proceeds**

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary, including those permitting the use of special investigative techniques, in accordance with national law, to enable it to facilitate the gathering of evidence related to criminal offences established in accordance with Article 2 to 14 of this Convention and to identify, trace, freeze and seize instrumentalities and proceeds of corruption or property, the value of which corresponds to such proceeds, liable to measures set out in accordance with paragraph 3 of Article 19 of this Convention.

2. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized in order to carry out the actions referred to in paragraph 1 of this Article.

3. Bank secrecy shall not be an obstacle to measures provided for in paragraphs 1 and 2 of this Article.

Chapter III

MONITORING OF IMPLEMENTATION

Article 24 – Monitoring

The Group of States against Corruption (GRECO) shall monitor the implementation of this Convention by the Contracting Parties.

Chapter IV

INTERNATIONAL CO-OPERATION

Article 25 – General principles

and measures for international co-operation

1. The Parties shall co-operate with each other, in accordance with the provisions of relevant international instruments on international co-operation in criminal matters, or arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal legislation, and in accordance with their national law, to the widest extent possible for the purposes of investigations and proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention.

2. Where no international instrument or arrangement referred to in paragraph 1 is in force between Parties, Articles 26 to 31 of this chapter shall apply.

3. Articles 26 to 31 of this chapter shall also apply where they are more favourable than those of the international instruments or arrangements referred to in paragraph 1.

Article 26 – Mutual assistance

1. The Parties shall afford one another the widest measure of mutual assistance by promptly processing requests from authorities that, in conformity with their domestic laws, have the power to investigate or prosecute criminal offences established in accordance with this Convention.

2. Mutual legal assistance under paragraph 1 of this Article may be refused if the requested Party believes that compliance with the request would undermine its fundamental interests, national sovereignty, national security or ordre public.

3. Parties shall not invoke bank secrecy as a ground to refuse any co-operation under this chapter. Where its domestic law so requires, a Party may require that a request for co-operation which would involve the lifting of bank secrecy be authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.

Article 27 – Extradition

1. The criminal offences established in accordance with this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between or among the Parties. The Parties undertake to include such offences as extraditable offences in any extradition treaty to be concluded between or among them.

2. If a Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it does not have an extradition treaty, it may consider this Convention as the legal basis for extradition with respect to any criminal offence established in accordance with this Convention.

3. Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise criminal offences established in accordance with this Convention as extraditable offences between themselves.

4. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the law of the Requested State or by applicable extradition treaties, including the grounds on which the Requested State may refuse extradition.

5. If extradition for a criminal offence established in accordance with this Convention is refused solely on the basis of the nationality of the person sought, or because the requested Party deems that it has jurisdiction over the offence, the requested Party shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution unless otherwise agreed with the requesting Party, and shall report the final outcome to the requesting Party in due course.

Article 28 – Spontaneous information

Without prejudice to its own investigations or proceedings, a Party may without prior request forward to another Party information on facts when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving Party in initiating or carrying out investigations or proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention or might lead to a request by that Party under this chapter.

Article 29 – Central authority

1. The Parties shall designate a central authority or, if appropriate, several central authorities, which shall be responsible for sending and answering requests made under this chapter. The execution of such requests or the transmission of them to the authorities competent for their execution.

2. Each Party shall, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, communicate to the Secretary General of the Council of Europe the names and addresses of the authorities designated in pursuance of paragraph 1 of this article.

Article 30 – Direct communication

1. The central authorities shall communicate directly with one another.

2. In the event of urgency, requests for mutual assistance or communications related thereto may be sent directly by the judicial authorities, including public

prosecutors, of the requesting Party to such authorities of the requested Party. In such cases a copy shall be sent at the same time to the central authority of the requested Party through the central authority of the requesting Party.

3. Any request or communication under paragraphs 1 and 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).

4. Where a request is made pursuant to paragraph 2 of this article and the authority is not competent to deal with the request, it shall refer the request to the competent national authority and inform directly the requesting Party that it has done so.

5. Requests or communications under paragraph 2 of this Article, which do not involve coercive action, may be directly transmitted by the competent authorities of the requesting Party to the competent authorities of the requested Party.

6. Each Party may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession inform the Secretary General of the Council of Europe that, for reasons of efficiency, requests made under this chapter are to be addressed to its central authority.

Article 31 – Information

The requested Party shall promptly inform the requesting Party of the action taken on a request under this chapter and the final result of that action. The requested Party shall also promptly inform the requesting Party of any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly.

Chapter V

FINAL PROVISIONS

Article 32 – Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and by non-member States that have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:

- a) signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or
- b) signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

2. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which 14 States have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1. Any such State, which is not a member of the Group of States against Corruption (GRECO) at the time of ratification, shall automatically become a member on the date the Convention enters into force.

4. In respect of any signatory State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1. Any signatory State, which is not a member of the Group of States

against Corruption (GRECO) at the time of ratification, shall automatically become a member on the date the Convention enters into force in its respect.

These States are the following: Belarus, Bosnia and Herzegovina, Canada, Georgia, Holy See, Japan, Mexico and the United States of America.

Article 33 – Accession to the Convention

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Contracting States to the Convention, may invite the European Community as well as any State not a member of the Council and not having participated in its elaboration to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20.d. of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee of Ministers.

2. In respect of the European Community and any State acceding to it under paragraph 1 above. the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe. The European Community and any State acceding to this Convention shall automatically become a member of the GRECO, if it is not already a member at the time of accession, on the date the Convention enters into force in its respect.

Article 34 – Territorial application

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2. Any State may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.

3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General. The withdrawal shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 35 – Relationship to other Conventions and agreements

1. This Convention does not affect the rights and undertakings derived from international multilateral Conventions concerning special matters.

2. The Parties to the Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.

3. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty in respect of a subject which is dealt with in this Convention or otherwise have established their relations in respect of that subject, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly, in lieu of the present Convention, if it facilitates international co-operation.

Article 36 – Declarations

Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it will establish as criminal offences the active and passive bribery of foreign public officials under Article 5, of officials of international organisations under Article 9 or of judges and officials of international courts under Article 11, only to the extent that the public official or judge acts or refrains from acting in breach of his duties.

Article 37 – Reservations

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, reserve its right not to establish as a criminal offence under its domestic law, in part or in whole, the conduct referred to in Articles 4, 6 to 8, 10 and 12 or the passive bribery offences defined in Article 5.

2. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession declare that it avails itself of the reservation provided for in Article 17, paragraph 2.

3. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession declare that it may refuse mutual legal assistance under Article 26, paragraph 1, if the request concerns an offence which the requested Party considers a political offence.

4. No State may, by application of paragraphs 1, 2 and 3 of this Article, enter reservations to more than 5 of the provisions mentioned thereon. No other reservation may be made. Reservations of the same nature with respect to Articles 4, 6 and 10 shall be considered as one reservation.

Article 38 – Validity and review of declarations and reservations

1. Declarations referred to in Article 36 and reservations referred to in Article 37 shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the State concerned. However, such declarations and reservations may be renewed for periods of the same duration.

2. Twelve months before the date of expiry of the declaration or reservation, the Secretariat General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the State concerned. No later than three months before the expiry, the State shall notify the Secretary General that it is upholding, amending or withdrawing its declaration or reservation. In the absence of a notification by the State concerned, the Secretariat General shall inform that State that its declaration or reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the State to notify its intention to uphold or modify its declaration or reservation before the expiry of that period, shall cause the declaration or reservation to lapse.

3. If a Contracting Party makes a declaration or a reservation in conformity with Articles 36 and 37, it shall provide, before its renewal or upon request, an explanation to the GRECO, on the grounds justifying its continuance.

Article 39 – Amendments

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Party, and shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the member States of the Council of Europe and to every non-member State which has acceded to or has been invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 33.

2. Any amendment proposed by a Party shall be communicated to the European Committee on Crime Problems, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.

3. The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by the CDPC and, following consultation of the non-member States Parties to the Convention, may adopt the amendment.

4. The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.

5. Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Article 40 – Settlement of disputes

1. The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the interpretation and application of this Convention.

2. In case of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means of their choice, including submission of the dispute to the European Committee on Crime Problems, to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

Article 41 – Denunciation

1. Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Article 42 – Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council and any State which has acceded to this Convention of:

- a) any signature;
- b) the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
- c) any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 32 and 33;
- d) any declaration or reservation made under Article 36 or Article 37;
- e) any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, this 27th day of January 1999, in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Krimināltiesību pretkorupcijas konvencija

PREAMBULA

Eiropas Padomes dalībvalstis un citas valstis, kuras piedalījušās šīs Konvencijas izstrādāšanā,

ievērojot, ka Eiropas Padomes mērķis ir panākt lielāku vienprātību savu dalībnieku starpā;

atzīstot sadarbības veicināšanas nozīmi ar citām valstīm, kuras parakstījušas šo Konvenciju;

būdamas pārliecinātas par nepieciešamību īstenot kā vienu no prioritārajiem jautājumiem kopēju krimināltiesisku politiku, kuras mērķis ir aizsargāt sabiedrību no korupcijas, tajā skaitā pieņemt atbilstošus normatīvos aktus un veikt preventīvus pasākumus;

uzsverot, ka korupcija apdraud likumību, demokrātiju un cilvēktiesības, mazina normālas pārvaldes iespējas, godīgumu un sociālo taisnīgumu, deformē konkurenci, traucē ekonomiskajai attīstībai un apdraud demokrātisko institūciju stabilitāti un sabiedrības morālos pamatus;

uzskatot, ka efektīvai cīņai pret korupciju ir nepieciešama intensīvāka, ātra un labi funkcionējoša starptautiska sadarbība krimināllietās;

apsveicot nesenos pasākumus, kuri vēl lielākā mērā veicina starptautisko sapratni un sadarbību korupcijas apkarošanā, tajā skaitā pasākumus, kurus veikusi Apvienoto Nāciju Organizācija, Pasaules banka, Starptautiskais Valūtas fonds, Pasaules Tirdzniecības Organizācija, Amerikas Valstu Organizācija, ESAO un Eiropas Savienība;

ievērojot Darbības Programmu Korupcijas Apkarošanai, kuru, saskaņā ar Eiropas valstu tieslietu ministru XIX konferences (Valeta, 1994) rekomendāciju, 1996.gada novembrī pieņēma Eiropas Padomes Ministru Komiteja;

ievērojot valstu, kuras nav Eiropas Padomes dalībvalstis, piedalīšanās svarīgumu Eiropas Padomes pasākumos, kuri vērsti pret korupciju, un apsveicot to nozīmīgo ieguldījumu Darbības Programmas Korupcijas Apkarošanai īstenošanā;

ievērojot arī to, ka Eiropas valstu tieslietu ministru XXI konferencē (Prāga, 1997) pieņemtā Rezolūcija Nr. 1 rekomendēja pēc iespējas ātrāku Darbības Programmas Korupcijas Apkarošanai īstenošanu un, konkrēti, aicināja drīzumā pieņemt krimināltiesību Konvenciju, kura nodrošinātu koordinētu apsūdzību ar korupciju saistītos pārkāpumos, uzlabotu sadarbību kriminālvajāšanā šādos pārkāpumos, kā arī efektīva pārbaudes mehānisma izveidē, kurš būtu pieejams gan dalībvalstīm, gan pārējām valstīm uz vienlīdzīgiem pamatiem;

atceroties to, ka Eiropas Padomes valstu un valdību vadītāji savas Otrās Galotņu Tikšanās laikā Strasbūrā 1997.g. 10. un 11.oktobrī nolēma meklēt kopīgus risinājumus tām grūtībām, kuras rada korupcijas pieaugums, un pieņēma Darbības Plānu, kurā, ar nolūku veicināt sadarbību cīņā pret korupciju, tajā skaitā ar tās saiknēm ar organizēto noziedzību un naudas atmazgāšanu, inter alia tika doti norādījumi Ministru Komitejai nodrošināt ātru starptautisku juridisku instrumentu izstrādāšanu saskaņā ar Darbības Programmu Korupcijas Apkarošanai;

ievērojot arī to, ka Rezolūcijā (97) 24 par 20 Vadošajiem principiem cīņai pret korupciju, kuru 1997.g. 6.novembrī savā 101.sesijā pieņēma Ministru Komiteja, ir akcentēta nepieciešamība ātri pabeigt starptautisku juridisku instrumentu izstrādāšanu saskaņā ar Darbības Programmu Korupcijas Apkarošanai;

ievērojot Ministru Komitejas 102.sesijā 1998.g. 4.maijā pieņemto Rezolūciju (98) 7, kura apstiprina daļēju un paplašināto Līgumu "Par Pretkorupcijas starpvalstu grupas (GRECO) izveidošanu" un kura mērķis ir uzlabot tā dalībnieku spēju apkarot korupciju, kontrolējot to pieņemto saistību izpildi šajā sfērā,

Ir vienojušās par sekojošo:

I nodaļa

TERMINU LIETOŠANA

1.pants — Terminu lietošana

Definīcijas

Šīs Konvencijas izpratnē:

a. termins "valsts amatpersona" ir jāsaprot saskaņā ar terminu "amatpersona", "valsts ierēdnis", "mērs", "ministrs" vai "tiesnesis" definīcijām tās Valsts nacionālajos likumos, kurā attiecīgā persona veic minētās funkcijas, un kā tas ir noteikts šīs valsts krimināllikumā;

b. termins "tiesnesis", kurš minēts apakšpunktā "a", ietver sevī prokurus un citas personas, kuras ieņem amatus tiesību aizsardzības iestādēs;

c. tiesvedības lietās, kurās ir iesaistīta kāda citas valsts amatpersona, apsūdzību izvirzošā valsts var piemērot valsts amatpersonas definīciju tikai tik lielā mērā, cik tā ir savienojama ar tās nacionālajiem likumiem;

d. "juridiska persona" nozīmē jebkuru veidojumu, kuram šādu statusu nosaka attiecīgais piemērojamais nacionālais likums, izņemot valstis un citas publiskas institūcijas, kuras realizē valsts varu, kā arī publiskas starptautiskas organizācijas.

II nodaļa

PASĀKUMI, KURI VEICAMI

NACIONĀLAJĀ LĪMENĪ

2. pants — Nacionālo valsts amatpersonu

kukuļdošana

Ikviens Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumiem kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu tāda veida apzināti veiktu darbību, ar kuru jebkura persona sola, piedāvā vai dod, tieši vai netieši, jebkurai šīs valsts valsts amatpersonai jebkuru tai nepienākošos priekšrocību, kas domāta gan šai amatpersonai, gan jebkurai citai personai, par to, lai šī amatpersona veiktu savas funkcijas vai arī atturētos no savu funkciju veikšanas.

3. pants — Nacionālo valsts amatpersonu

kukuļņemšana

Ikviens Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu tāda veida apzināti veiktu darbību, ar kuru jebkura šīs valsts publiska amatpersona pieprasa vai saņem, tieši vai netieši, jebkuru tai nepienākošos priekšrocību, kas domāta gan šai amatpersonai, gan jebkurai citai personai, vai akceptē šādas

priekšrocības sniegšanas piedāvājumu vai solījumu, par to, lai šī amatpersona veiktu savas funkcijas vai arī atturētos no savu funkciju veikšanas.

4. pants – Nacionālo publisko asambleju locekļu kukuļošana

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu 2. un 3. pantā minēto darbību, ja tajā ir iesaistīta jebkura persona, kura ir jebkuras tādas valsts publiskas asamblejas locekle, kas realizē likumdošanas vai izpildvaras funkcijas.

5. pants – Ārvalstu valsts amatpersonu kukuļošana

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu 2. un 3. pantā minēto darbību, ja tajā ir iesaistīta jebkura citas valsts amatpersona.

6. pants – Ārvalstu publisko asambleju locekļu kukuļošana

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu 2. un 3. pantā minēto darbību, ja tajā ir iesaistīta jebkura persona, kura ir jebkuras tādas publiskas asamblejas locekle, kas realizē likumdošanas vai izpildvaras funkcijas jebkurā citā valstī.

7. pants – Kukuļdošana privātajā sektorā

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu uzņēmējdarbības gaitā tāda veida apzināti veiktu darbību, ar kuru jebkura persona sola, piedāvā vai dod, tieši vai netieši, jebkurām personām, kuras vada privātsektora uzņēmumus vai strādā tajos jebkurā amatā, jebkādu tām nepienākošos priekšrocību, kas domāta gan šīm personām, gan jebkurai citai personai, par to, lai šīs personas rīkotos vai arī atturētos no rīcības, pārkāpjot savus amata pienākumus.

8. pants – Kukuļņemšana privātajā sektorā

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un citas veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu uzņēmējdarbības gaitā tāda veida apzināti veiktu darbību, ar kuru jebkuras personas, kuras vada privātsektora uzņēmumus vai strādā tajos jebkurā amatā, pieprasa vai saņem, tieši vai netieši, jebkuru tām nepienākošos priekšrocību, kas domāta gan šai personai, gan jebkurai citai personai, vai akceptē šādas priekšrocības sniegšanas piedāvājumu vai solījumu, par to, lai šīs personas rīkotos vai arī atturētos no rīcības, pārkāpjot savus amata pienākumus.

9. pants – Starptautisku organizāciju amatpersonu kukuļošana

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu 2. un 3. pantā minēto darbību, ja tajā ir iesaistīta jebkuras tādas publiskas starptautiskas vai

pārnacionālas organizācijas vai institūcijas, kurās Puse ir dalībvalsts, jebkura amatpersona vai cits uz līguma pamata strādājošs darbinieks attiecīgās organizācijas personāla darbību regulējošo noteikumu nozīmē, vai arī jebkura cita persona, gan apstiprināta, gan neapstiprināta amatā, kura veic funkcijas, kas atbilst minēto amatpersonu vai pārstāvju veiktajām funkcijām.

10. pants – Starptautisku parlamentāru asambleju locekļu kukuļošana

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu 4. pantā minēto darbību, ja tajā ir iesaistīti tādu starptautisku un pārnacionālu organizāciju parlamentāro asambleju locekļi, kurās Puse ir dalībvalsts.

11. pants – Starptautisku tiesu tiesnešu un amatpersonu kukuļošana

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu 2. un 3. pantā minēto darbību, ja tajā ir iesaistīta persona, kas ieņem kādu amatu tiesību aizsardzības institūcijā vai tādas starptautiskas tiesas amatpersona, kuras jurisdikciju Puse ir akceptējusi.

12. pants – Tirgošanās ar ietekmi

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu tāda veida apzināti veiktu darbību, ar kuru jebkura persona sola, piedāvā vai dod, tieši vai netieši, jebkuru nepienākošos priekšrocību jebkurai personai, kura apgalvo vai apstiprina, ka ir spējīga pret šīs priekšrocības saņemšanu nelikumīgā veidā ietekmēt lēmuma pieņemšanu, ko veic jebkura 2., 4.–6. un 9.–11.pantos minēta persona, neatkarīgi no tā, vai šī nepienākošā priekšrocība ir paredzēta šai personai, vai jebkurai citai personai, kā arī šādas priekšrocības piedāvājuma vai apsolvuma pieprasīšanu, saņemšanu vai akceptēšanu kā atlīdzību par šādas ietekmes izdarīšanu, neatkarīgi no tā, vai šāda ietekme ir tikusi izdarīta un vai iedomātā ietekme ir novedusi pie paredzētajiem rezultātiem.

13. pants – Naudas atmazgāšana attiecībā uz līdzekļiem, kas iegūti ar korupciju saistītu noziedzīgu nodarījumu rezultātā

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu tādu darbību, kura minēta Eiropas Padomes Konvencijas Nr. 141 6.panta pirmajā un otrajā daļā un kura veikta pie šajās daļās minētajiem nosacījumiem, ja predikatīvais noziegums ietver sevī jebkuru noziedzīgu nodarījumu, kurš norādīts šīs Konvencijas 2.–12.pantā, tik lielā mērā, cik Puse nav rezervējusi sev tiesības attiecībā uz šādiem noziedzīgiem nodarījumiem vai neuzskata šādus noziedzīgus nodarījumus par pietiekami smagiem, lai pakļautu tos savai likumdošanai naudas atmazgāšanas jomā.

14. pants – Grāmatvedības pārkāpumi

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā pārkāpumus, par kuriem iestājas kriminālatbildība vai cita veida atbildība, sekojošas darbības vai nolaidību darbā, ja tās veiktas apzināti, lai izdarītu, slēptu vai maskētu noziedzīgus

nodarījums, kuri minēti 2.–12.pantā, tik lielā mērā, cik Puse nav veikusi atrunas attiecībā uz šiem pantiem:

- a) rēķina vai kāda cita grāmatvedības dokumenta vai ieraksta, kurš satur nepatiesu vai nepilnīgu informāciju, sastādīšanu vai izmantošanu;
- b) nelikumīga ieraksta neveikšanu par kādu maksājumu.

15. pants — Līdzdalība

Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar tās likumu kvalificētu kā noziedzīgu nodarījumu palīdzību un atbalstu jebkuram noziedzīgam nodarījumam saskaņā ar šo Konvenciju.

16. pants — Imunitāte

Šīs Konvencijas nosacījumi nekādā veidā neietekmē neviena starptautiskā līguma, protokola vai statūtu nosacījumus, kā arī to ieviešanas tekstus attiecībā uz imunitātes atņemšanu.

17. pants — Jurisdikcija

1. Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai noteiktu jurisdikciju pār šīs konvencijas 2–14. pantā minētajiem noziedzīgiem nodarījumiem, ja:

- a) noziedzīgs nodarījums pilnībā vai daļēji ir izdarīts tās teritorijā;
- b) noziedzīga nodarījuma izdarītājs ir kāds no šīs Puses pilsoņiem (pavalstniekiem), kāda no tās valsts amatpersonām vai kādas šīs Puses publiskās asamblejas loceklis;
- c) noziedzīgā nodarījumā ir iesaistīta kāda no šīs Puses publiskajām amatpersonām vai kādas šīs Puses publiskās asamblejas loceklis, vai jebkura 9.–11.pantā minēta persona, kura vienlaicīgi ir šīs Puses pilsonis (pavalstnieks).

2. Katra no Pusēm šīs Konvencijas parakstīšanas brīdī vai tās ratifikācijas, akceptēšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumenta iesniegšanas brīdī ar deklarāciju, kura adresēta Eiropas Padomes ģenerālsekretāram, var deklarēt, ka tā nepiemēros tos jurisdikcijas noteikumus, kuri izklāstīti šī panta pirmās daļas b) un c) apakšpunktā vai jebkurā to daļā, vai piemēros šos noteikumus tikai konkrētos gadījumos vai apstākļos.

3. Ja kāda no Pusēm ir izmantojusi šī panta otrajā daļā paredzēto atrunas iespēju, tai ir jāveic nepieciešamie pasākumi, lai noteiktu jurisdikciju attiecībā uz noziedzīgu nodarījumu saskaņā ar šo Konvenciju, gadījumos, kad par noziedznieku uzskatītā persona atrodas tās teritorijā, un tā neizdod šo personu citai Pusei pēc izdošanas lūguma saņemšanas, pamatojot tikai ar to, ka persona ir tās pilsonis (pavalstnieks).

4. Šī Konvencija neizslēdz cita veida kriminālo jurisdikciju, kuru Puse īsteno saskaņā ar tās nacionālajiem likumiem.

18. pants — Juridisko personu atbildība

1. Ikvienu Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai nodrošinātu juridisku personu saukšanu pie atbildības par kukuļdošanu, tirgošanos ar ietekmi un naudas atmazgāšanu par noziedzīgiem nodarījumiem saskaņā ar šo Konvenciju un kurus to labā ir veikusi jebkura fiziska persona, rīkodamās vai nu individuāli vai kā šīs juridiskās personas kādas vadošas institūcijas sastāvdaļa un balstoties uz:

- tiesībām pārstāvēt doto juridisko personu, vai

- tiesībām pieņemt lēmumus dotās juridiskās personas vārdā, vai
- tiesībām īstenot kontroli dotās juridiskās personas ietvaros,

kā arī par šādas fiziskās personas kā līdzdalībnieka iesaistīšanu augstāk minētajos noziedzīgajos nodarījumos.

2. Līdztekus gadījumiem, kuri jau minēti pirmajā daļā, katra Puse veiks nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu juridisko personu saukšanu pie atbildības gadījumos, kad pārraudzības vai kontroles trūkums no kādas pirmajā daļā minētas fiziskās personas puses ir ļāvis kādai fiziskai personai izdarīt pirmajā daļā minētos noziedzīgos nodarījumus dotās juridiskās personas labā.

3. Juridiskās personas saukšana pie atbildības saskaņā ar pirmo un otro daļu neizslēdz kriminālās tiesvedības uzsākšanu pret fiziskām personām, kuras ir pirmajā daļā minēto noziedzīgo nodarījumu izraisītājas, kūdītājas vai līdzdalībnieces.

19. pants – Sankcijas un pasākumi

1. Ievērojot šajā Konvencijā uzskaitīto noziedzīgo nodarījumu bīstamo raksturu, ikviena Puse, attiecībā uz noziedzīgiem nodarījumiem saskaņā ar šīs Konvencijas 2.–14.pantu, nodrošinās efektīvas, samērīgas un atbilstošas sankcijas un pasākumus, tajā skaitā sodus, kas paredz brīvības atņemšanu un rada priekšnoteikumus izdošanai, ja noziedzīgu nodarījumu ir izdarījusi fiziska persona.

2. Ikviena Puse nodrošina to, ka juridiskās personas, kuras tiek sauktas pie atbildības saskaņā ar 18. panta pirmo un otro daļu, tiek pakļautas efektīvām, samērīgām un atbilstošām krimināltiesiskām un citām sankcijām, tajā skaitā naudas sodiem.

3. Ikviena Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, kādi nepieciešami, lai ļautu tai konfiscēt vai citādi atņemt rīkus un noziedzīgā ceļā iegūtos līdzekļus, kas gūti no šajā konvencijā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, vai īpašumu, kura vērtība atbilst šādu līdzekļu vērtībai.

20. pants – Specializētās iestādes

Ikviena Puse veic tādus pasākumus, kādi nepieciešami, lai nodrošinātu personu vai iestāžu specializāciju cīņai pret korupciju. Tām jānodrošina nepieciešamā neatkarība saskaņā ar konkrētās Puses tiesiskās sistēmas pamatprincipiem, lai tās būtu spējīgas pildīt savas funkcijas efektīvi un bez jebkāda spiediena no malas. Puse nodrošina šādu iestāžu personāla atbilstošu apmācību un atbilstošus finansu resursus šo iestāžu uzdevumu pildīšanai.

21. pants – Sadarbība ar un starp nacionālajām iestādēm

Ikviena Puse veic tādus pasākumus, kādi nepieciešami, lai saskaņā ar nacionālo likumu nodrošinātu publisko iestāžu, kā arī visu valsts amatpersonu sadarbību ar tām iestādēm, kuras ir atbildīgas par noziedzīgu nodarījumu izmeklēšanu, šādā veidā:

a) informējot pēdējās iestādes pēc savas iniciatīvas par visiem gadījumiem, kuros ir pamats uzskatīt, ka ir izdarīts kāds no konvencijas 2.–14.pantā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, vai

b) pēc pieprasījuma nodrošinot pēdējās varas iestādes ar visu nepieciešamo informāciju.

22. pants – Personu, kuras sadarbojušās ar tiesību aizsardzības iestādēm,

un liecinieku aizsardzība

Ikviens Puse veic tādus pasākumus, kādi nepieciešami, lai nodrošinātu efektīvu un atbilstošu aizsardzību:

i. personām, kuras ziņo par konvencijas ar 2.–14.pantā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, vai citādi sadarbojas ar izmeklēšanas vai tiesvedības institūcijām;

ii. lieciniekiem, kuri sniedz liecības par šiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

23. pants — Pasākumi pierādījumu savākšanas un noziedzīgi iegūtu līdzekļu konfiskācijas atvieglošanai

1. Ikviens Puse veic tādus likumdošanas un cita veida pasākumus, ieskaitot arī tādus, kuri saskaņā ar nacionālajiem likumiem pieļauj speciālu izmeklēšanas paņēmieni izmantošanu, kādi nepieciešami, lai atvieglotu pierādījumu savākšanu attiecībā uz šīs Konvencijas 2.–14.pantā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, un korupcijas noziedzīgu nodarījumu rezultātā iegūto ienākumu vai īpašumu, kura vērtība atbilst šādu līdzekļu vērtībai saistīto dokumentu un ienākumu, kā arī šādu ienākumu vērtībai atbilstošu īpašumu, uz kuriem attiecas šīs Konvencijas 19.panta trešajā daļā noteiktie pasākumi, identificēšanu, izsekošanu, iesaldēšanu un konfiscēšanu.

2. Katra no Pusēm veic tādus pasākumus likumdošanas un citās jomās, kādi nepieciešami, lai tās tiesu iestādes vai citas kompetentas institūcijas būtu tiesīgas pieprasīt banku, finansiālo un komerciālo dokumentu izsniegšanu vai to izņemšanu šā panta pirmajā daļā minēto darbību veikšanai.

3. Banku informācijas slepenība nevar būt par šķērslī pasākumiem, kuri minēti šī panta pirmajā un otrajā daļā.

III nodaļa

KONVENCIJAS ĪSTENOŠANAS KONTROLE

24. pants — Kontrole

Šīs Konvencijas īstenošanu konvencijas dalībvalstīs kontrolēs Pretkorupcijas starpvalstu grupa (GRECO).

IV nodaļa

STARPTAUTISKĀ SADARBĪBA

25. pants — Starptautiskās sadarbības vispārējie principi un pasākumi

1. Puses visplašākajā veidā sadarbojas viena ar otru saskaņā ar attiecīgiem starptautiskiem nolīgumiem par starptautisko sadarbību krimināllietās vai vienošanos, kas panāktas uz vienotas vai ekvivalentas likumdošanas pamata un atbilstoši saviem nacionālajiem likumiem, lai veiktu izmeklēšanu un tiesvedību sakarā ar šajā Konvencijā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

2. Ja Pušu attiecības neregulē nekāds starptautisks nolīgums vai vienošanās, kuras minētas pirmajā daļā, tad ir piemērojami šīs nodaļas 26.–31.pants.

3. Šīs nodaļas 26.–31.pants ir piemērojams arī tad, ja tas ir labvēlīgāks, nekā pirmajā daļā minētie starptautiskie nolīgumi vai vienošanās.

26. pants — Savstarpējā palīdzība

1. Puses sniedz viena otrai visplašāko savstarpējo palīdzību, nekavējoties izskatot pieprasījumus no iestādēm, kurām saskaņā ar nacionālajiem likumiem ir tiesības izmeklēt vai ierosināt lietu par šajā Konvencijā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem.

2. Šī panta pirmajā daļā paredzētā savstarpējā juridiskā palīdzība var tikt atteikta, ja Puse, kurai nosūtīts lūgums, uzskata, ka lūguma izpilde var nodarīt kaitējumu tās fundamentālajām interesēm, valsts suverenitātei, nacionālajai drošībai vai sabiedriskajai kārtībai.

3. Puses neatsauksies uz banku informācijas slepenību kā pamatojumu sadarbības atteikumam šīs nodaļas ietvaros. Ja to nosaka kādas Puses nacionālie normatīvie akti, šī Puse var pieprasīt, lai sadarbības lūgumu, kurš paredz banku noslēpumu atcelšanu, apstiprinātu tiesnesis vai kāda cita tiesību aizsardzības iestāde, tajā skaitā valsts prokurori, t.i., iestādes, kuru darbības sfērā ietilpst noziedzīgu nodarījumu izmeklēšana un iztiesāšana.

27. pants — Izdošana

1. Šajā Konvencijā minētie noziedzīgie nodarījumi ir uzskatāmi par iekļautiem to noziedzīgo nodarījumu skaitā, kuri kalpo par pamatu izdošanai jebkurā izdošanas līgumā, kas noslēgts starp Pusēm. Puses uzskata par nepieciešamu iekļaut šādus noziedzīgus nodarījumus to noziedzīgo nodarījumu skaitā, kuri ir par pamatu izdošanai, jebkurā izdošanas līgumā, kas tiks noslēgts starp Pusēm.

2. Ja kāda Puse, kura veic izdošanu tikai uz līguma pamata, saņem lūgumu par izdošanu no kādas citas Puses, ar kuru pirmajai Pusei nav noslēgts līgums par izdošanu, tā var uzskatīt šo Konvenciju par juridisku pamatojumu izdošanai attiecībā uz jebkuru šajā konvencijā minēto noziedzīgo nodarījumu.

3. Puses, kuras nesaista izdošanu tikai ar īpaša līguma pastāvēšanu, savstarpēji atzīst šajā konvencijā minētos noziedzīgos nodarījumus par tādiem, kuri ir par pamatu izdošanai.

4. Izdošana ir pakļauta tiem nosacījumiem, kuri paredzēti lūguma saņēmējas valsts likumdošanā vai attiecīgos līgumos par izdošanu, tajā skaitā pamatojumam, sakarā ar kuru lūguma saņēmēja valsts var atteikt izdošanu.

5. Ja izdošana sakarā ar kādu šajā Konvencijā minētu noziedzīgo nodarījumu, tiek atteikta pamatojoties tikai uz personas pilsonību (pavalstniecību) vai tāpēc, ka lūguma saņēmēja Puse uzskata, ka tai ir jurisdikcija pār šo noziedzīgo nodarījumu, tad lūguma saņēmējai Pusei jāiesniedz šī lieta savām kompetentajām iestādēm lietas ierosināšanai, ja vien nav panākta cita vienošanās ar lūguma iesniedzēju Pusi, un savlaicīgi jāinformē lūguma iesniedzēja Puse par lietas galīgo atrisinājumu.

28. pants — Spontāna informācija

Neskarot savas izmeklēšanas vai tiesvedības norisi, jebkura no Pusēm bez iepriekšēja pieprasījuma var nosūtīt kādai citai Pusei informāciju par faktiem, ja šī Puse uzskata, ka šādas informācijas izpaušana varētu sniegt informāciju saņemošajai Pusei palīdzību izmeklēšanas vai tiesvedības uzsākšanā vai veikšanā lietās, kuras attiecas uz šajā Konvencijā minētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, vai varētu novest pie otrās Puses lūguma iesniegšanas saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem.

29.pants — Centrālā pilnvarotā institūcija

1. Puses nozīmē centrālo pilnvaroto institūciju vai, ja nepieciešams, vairākas institūcijas, kuras būs atbildīgas par šajā nodaļā paredzēto lūgumu nosūtīšanu un

atbildēšanu uz tiem, šo lūgumu izpildi vai to pārsūtīšanu iestādēm, kas ir kompetentas tos izpildīt.

2. Ikviena Puse laikā, kad tiek parakstīta šī Konvencija vai iesniegts glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokuments, paziņo Eiropas Padomes ģenerālsekretāram saskaņā ar šā panta pirmo daļu noteikto pilnvaroto institūciju nosaukumus un adreses.

30. pants — Tiešā sazināšanās

1. Centrālās pilnvarotās institūcijas savstarpēji sazinās tieši.

2. Ja ir neatliekama vajadzība, lūgumus un paziņojumus saskaņā ar šo Pieprasītājas Puses tiesu iestādes, ieskaitot prokurorus, var nosūtīt tieši lūguma Saņēmējas Puses attiecīgajām institūcijām. Tādos gadījumos šāda lūguma vai paziņojuma kopija tiek vienlaicīgi nosūtīta lūguma Saņēmējas Puses centrālajai pilnvarotajai institūcijai ar Pieprasītājas Puses centrālās pilnvarotās institūcijas starpniecību.

3. Jebkuru lūgumu vai paziņojumu, kas attiecas uz šā panta pirmo un otro daļu, var nosūtīt ar Starptautiskās kriminālpolicijas organizācijas (INTERPOL) starpniecību.

4. Ja lūgums tiek izteikts saskaņā ar šā panta otro daļu un pilnvarotā institūcija nav kompetenta to izskatīt, tā nosūta šo lūgumu kompetentajai valsts institūcijai un nekavējoties paziņo Pieprasītājai Pusei par šādu savu rīcību.

5. Lūgumus vai paziņojumus, kas attiecas uz šīs sadaļas 2. nodaļu un neparedz piespiedu līdzekļu lietošanu, Pieprasītājas Puses kompetentās institūcijas var nosūtīt tieši lūguma Saņēmējas Puses kompetentajām institūcijām.

6. Ikviena Puse laikā, kad tiek parakstīta šī Konvencija vai iesniegts glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokuments paziņo Eiropas Padomes ģenerālsekretāram, ka efektivitātes labad šīs nodaļas ietvaros izdarāmie lūgumi ir adresējami tās centrālajai pilnvarotajai institūcijai.

31. pants — Informācija

Lūgumu saņēmēja Puse nekavējoties informē lūgumu iesniedzēju Pusi par darbībām, kuras veiktas šajā nodaļā minētā lūguma sakarā un par darbības galarezultātu. Lūgumu saņēmēja Puse nekavējoties informē lūgumu iesniedzēju Pusi arī par jebkuriem apstākļiem, kuri padara neiespējamu pieprasītās darbības veikšanu vai var to būtiski aizkavēt.

V nodaļa

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

32. pants — Parakstīšana

un stāšanās spēkā

1. Šo Konvenciju var parakstīt Eiropas Padomes dalībvalstis un tās valstis, kas nav dalībvalstis^[1], bet kuras ir piedalījušās šīs Konvencijas izstrādāšanā. Šādas valstis var izteikt savu piekrišanu, ko apstiprina ar:

- a) parakstu bez atrunas par ratifikāciju, pieņemšanu vai apstiprināšanu vai
- b) parakstu, kam nepieciešama ratifikācija, pieņemšana vai apstiprināšana.

2. Ratifikācijas, pieņemšanas vai apstiprināšanas dokumenti iesniedzami glabāšanā Eiropas Padomes ģenerālsekretāram.

3. Šī Konvencija stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko triju mēnešu periodam, skaitot no datuma, kurā 14 valstis ir sniegušas savu piekrišanu uzņemties

Konvencijā noteiktās saistības saskaņā ar pirmās daļas nosacījumiem. Jebkura šāda valsts, kura nav Pretkorupcijas starpvalstu grupas (GRECO) locekle, ratifikācijas brīdī automātiski kļūst par tās loekli Konvencijas spēkā stāšanās datumā.

4. Jebkurā valstī, kura pauž savu piekrišanu uzņemties Konvencijā paredzētās saistības, Konvencija stājas spēkā pirmajā tā mēneša dienā, kurš seko pēc triju mēnešu notecēšanas pēc datuma, kurā dotā valsts ir devusi savu piekrišanu uzņemties Konvencijā noteiktās saistības saskaņā ar pirmās daļas nosacījumiem. Jebkura parakstītāja valsts, kura nav Pretkorupcijas starpvalstu grupas (GRECO) locekle ratifikācijas brīdī, automātiski kļūst par tās loekli Konvencijas spēkā stāšanās datumā attiecībā uz šo valsti.

33. pants – Pievienošanās Konvencijai

1. Pēc šīs Konvencijas spēkā stāšanās Eiropas Padomes Ministru Komiteja, pēc konsultēšanās ar Konvencijas dalībvalstīm, var uzaicināt Eiropas Kopienu, kā arī jebkuru valsti, kura nav Padomes dalībvalsts un nav piedalījies Konvencijas izstrādāšanā, pievienoties šai Konvencijai, pieņemot lēmumu saskaņā ar Eiropas Padomes Statūtu 20.d.pantā paredzēto balsu vairākumu un ko vienbalsīgi pieņēmuši Konvencijas dalībvalstu pārstāvji Ministru Komitejā.

2. Attiecībā uz Eiropas Kopienu un jebkuru valsti, kura pievienojas Konvencijai saskaņā ar pirmo nodaļu, Konvencija stājas spēkā pirmajā tā mēneša dienā, kurš seko pēc triju mēnešu perioda skaitot no datuma, kurā pievienošanās dokuments ir ticis iesniegts Eiropas Padomes ģenerālsekretāram. Eiropas Kopiena un jebkura šai Konvencijai pievienojusies valsts, ja tā uz pievienošanās brīdi vēl nav bijusi GRECO locekle, automātiski kļūst par tādu tajā datumā, kad Konvencija stājas spēkā attiecībā uz šo valsti.

34. pants – Teritoriālā piemērošana

1. Ikvienu valsts, parakstot šo Konvenciju vai iesniedzot glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu, var norādīt teritoriju vai teritorijas, kurās šī Konvencija piemērojama.

2. Ikvienu valsts jebkurā laikā vēlāk var iesniegt Eiropas Padomes ģenerālsekretāram adresētu deklarāciju, kurā tā norāda, ka paplašina šīs Konvencijas piemērošanas teritoriju, kas norādīta deklarācijā. Šajā teritorijā Konvencija stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko triju mēnešu periodam, skaitot no dienas, kad ģenerālsekretārs ir saņēmis šādu deklarāciju.

3. Ikvienu deklarāciju, kas iesniegta saskaņā ar divām iepriekšējām panta daļām par jebkuru teritoriju, kas norādīta attiecīgajā deklarācijā, var atsaukt ar ģenerālsekretāram adresētu paziņojumu. Atsaukums stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko triju mēnešu periodam, skaitot no dienas, kad ģenerālsekretārs ir saņēmis šādu paziņojumu.

35.pants – Attiecības ar citām

Konvencijām un līgumiem

1. Šī Konvencija neietekmē tiesības un pienākumus, kas izriet no starptautiskajām daudzpusējām konvencijām, kuras attiecas uz īpašiem jautājumiem.

2. Konvencijas Puses var noslēgt divpusējus vai daudzpusējus līgumus jautājumos, kas skarti šajā Konvencijā, lai papildinātu vai pastiprinātu tās noteikumus vai atvieglotu tajā ietvertu principu piemērošanu.

3. Ja divas vai vairākas Puses jau noslēgušas vienošanos vai līgumu jautājumos, kas skarti šajā Konvencijā, vai arī ir citādi nodibinājušas attiecības šādos jautājumos, tās ir tiesīgas šīs Konvencijas vietā piemērot attiecīgo vienošanos vai līgumu vai citādi regulēt nodibinātās attiecības, ja tas sekmē starptautisko sadarbību.

36. pants – Deklarācijas

Jebkura valsts parakstot šo Konvenciju vai iesniedzot glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu var deklarēt, ka tā kvalificēs kā noziedzīgu nodarījumu kukuļdošanu un kukuļņemšanu attiecībā uz ārvalstu valsts amatpersonām saskaņā ar 5.pantu, attiecībā uz starptautisko organizāciju amatpersonām saskaņā ar 9.pantu un attiecībā uz starptautisko tiesu amatpersonām saskaņā ar 11.pantu tikai tiktāl, cik tas attiecas uz valsts amatpersonas vai tiesneša darbību vai bezdarbību, pārkāpjot savus amata pienākumus.

37. pants – Atrunas

1. Jebkura valsts parakstot šo Konvenciju vai iesniedzot glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu, var deklarēt, ka tā izmanto atrunas tiesības vai nu pilnībā, vai daļēji nekvalificēt savā nacionālajā likumdošanā kā noziedzīgus nodarījumus, kuri minēti 4., 6.–8., 10. un 12.pantā vai kukuļņemšanu saskaņā ar 5.pantu.

2. Jebkura valsts, parakstot šo Konvenciju vai iesniedzot glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu, var paziņot, ka tā izmanto atrunas tiesību, kura minēta 17.panta otrajā daļā.

3. Jebkura valsts parakstot šo Konvenciju vai iesniedzot glabāšanā tās ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu var paziņot, ka tā var atteikties no savstarpējas juridiskās palīdzības saskaņā ar 26.panta pirmo daļu, ja lūgums attiecas uz noziedzīgu nodarījumu, kuru lūguma saņēmēja Puse uzskata par politisku noziedzīgu nodarījumu.

4. Neviena valsts, piemērojot šī panta pirmo, otro un trešo daļu, nevar paredzēt atrunas uz vairāk nekā 5 tajos minētajiem nosacījumiem. Nekādas citas atrunas nav pieļaujamas. Viena un tā paša veida atrunas attiecībā uz 4., 6. un 10.pantu tiks uzskatīta par vienu atrunu.

38. pants – Deklarāciju un atrunu spēkā esamība un pārskatīšana

1. 36.pantā minētās deklarācijas un 37.pantā minētās atrunas ir spēkā trīs gadus no tā datuma, kad Konvencija stājas spēkā konkrētā valstī. Taču šādas deklarācijas un atrunas var tikt pagarinātas uz tādu pašu laika periodu.

2. Divpadsmit mēnešus pirms deklarācijas vai atrunas termiņa notecēšanas Eiropas Padomes ģenerālsekretariāts paziņo par to attiecīgajai valstij. Ne vēlāk kā trīs mēnešus pirms termiņa notecēšanas valsts paziņo ģenerālsekretāram par to, ka tā atstāj, groza vai atsauc savu deklarāciju vai atrunu. Ja attiecīgā valsts nav sniegusi šādu paziņojumu, ģenerālsekretārs informē šo valsti, ka tās deklarācija vai atruna tiek uzskatīta par automātiski pagarinātu uz sešiem mēnešiem. Ja attiecīgā valsts līdz šī termiņa beigām nepaziņo par savu nodomu saglabāt vai grozīt savu deklarāciju vai atrunu, tad minētā deklarācija vai atruna zaudē savu spēku.

3. Ja kāda Konvencijas dalībvalsts sniedz deklarāciju vai rezervē sev tiesības saskaņā ar 36. un 37.pantu, tai, pirms deklarācijas vai atrunas pagarināšanas vai pēc pieprasījuma, ir jāsniedz GRECO paskaidrojums par iemesliem, kāpēc šāds pagarinājums ir nepieciešams.

39. pants – Grozījumi

1. Priekšlikumus par šīs Konvencijas grozījumiem var izvirzīt jebkura Puse, un Eiropas Padomes ģenerālsekretārs tos paziņo Eiropas Padomes dalībvalstīm, kā arī visām valstīm, kuras nav dalībvalstis, taču kuras ir pievienojušās Konvencijai vai saņēmušas uzaicinājumu tai pievienoties saskaņā ar 33.panta noteikumiem.

2. Visi kādas Puses izvirzītie priekšlikumi tiek paziņoti Eiropas Krimināltiesisko problēmu komitejai, kura iesniedz savu slēdzienu par priekšlikumu Ministru Komitejai.

3. Ministru Komiteja izskata iesniegto priekšlikumu un Krimināltiesisko problēmu komitejas (CDPC) iesniegto slēdzienu un, pēc konsultācijām ar Konvencijas dalībvalstīm, kuras nav Eiropas Padomes locekles, var pieņemt iesniegto grozījumu.

4. Visu grozījumu teksti, kurus pieņēmusi Ministru Komiteja saskaņā ar trešo daļu, tiek nosūtīti Pusēm to apstiprināšanai.

5. Visi grozījumi, kuri pieņemti saskaņā ar šī panta trešo daļu, stājas spēkā trīsdesmitajā dienā pēc tam, kad visas Puses ir informējušas ģenerālsekretāru par to, ka tās apstiprina minēto grozījumu.

40. pants – Strīdu izšķiršana

1. Eiropas Padomes Eiropas Krimināltiesisko problēmu komiteja tiek informēta par šīs Konvencijas interpretāciju un piemērošanu.

2. Gadījumā, ja starp Pusēm rodas kāds strīds par šīs Konvencijas interpretāciju vai piemērošanu, tās cenšas atrisināt šo strīdu sarunu ceļā vai jebkādiem citiem mierīgiem līdzekļiem pēc Pušu ieskata, tajā skaitā iesniedzot strīdu izskatīšanai Eiropas Krimināltiesisko problēmu komitejā, arbitrāžā, kuras lēmumi būs saistoši Pusēm, vai Starptautiskajā Tiesā – atkarībā no iesaistīto Pušu vienošanās.

41. pants – Denonsēšana

1. Jebkura Puse jebkurā laikā var denonsēt šo Konvenciju, iesniedzot Eiropas Padomes ģenerālsekretāram adresētu paziņojumu.

2. Denonsēšana stājas spēkā tā mēneša pirmajā dienā, kurš seko triju mēnešu periodam skaitot no dienas, kas ģenerālsekretārs ir saņēmis šādu paziņojumu.

42. pants – Informēšana

Eiropas Padomes ģenerālsekretārs informē Padomes dalībvalstis un visas Valstis, kuras ir pievienojušās šai Konvencijai par:

- a) ikvienu valsti, kura parakstījusi šo Konvenciju;
- b) ikviena ratifikācijas, pieņemšanas, apstiprināšanas vai pievienošanās dokumentu iesniegšanu glabāšanā;
- c) ikvienu datumu, kad šī Konvencija stājas spēkā saskaņā ar 32. un 33.pantu;
- d) ikvienu atrunu, kas izdarīta saskaņā ar 36.pantu vai 37.pantu;
- e) ikvienu citu ar šo Konvenciju saistītu darbību, paziņojumu vai informāciju.

Iepriekšminēto apliecinot, Konvenciju ir parakstījušas attiecīgi pilnvarotas personas.

Parakstīta Strasbūrā, 1999.gada 27.janvārī angļu un franču valodās, abi teksti ir vienlīdz autentiski, vienā eksemplārā, kurš tiek uzglabāts Eiropas Padomes arhīvā. Eiropas Padomes ģenerālsekretārs izsūta šīs Konvencijas apliecinātus norakstus visām Eiropas Padomes dalībvalstīm, tām valstīm, kuras nav dalībvalstis, bet kuras ir

piedalījušās šīs Konvencijas izstrādāšanā, kā arī visām valstīm, kuras uzaicinātas pievienoties šai Konvencijai.

^{i[1]} Šīs valstis ir sekojošas: Baltkrievija, Bosnija un Hercegovina, Kanāda, Gruzija, Vatikāns, Japāna, Meksika un Amerikas Savienotās Valstis.